

חבר ילדות

ו. דרגונסקי

רכבת במעיל אדום ולקרוא בקול עבה "מוכן!".
פעם התחשק לי להיות אומן צייר, כזה שמצייר

כשהייתי בן שש או שש וחצי לא ידעתי בכלל
מה ארצה להיות בעולם הזה. כל בני אדם וכל
המקצועות נראו לי מאוד ובראשי היה בלבול
גדול, כך שלא ידעתי במה לעסוק.

פעם רציתי להיות לאסטרונום, כדי במקום
לישון בלילות להסתכל בטלסקופ על הכוכבים
הרחוקים, או שוב חשבתי להיות רב-חובל של
אוניה גדולה, לעמוד ברגליים מפושקות על
גשר פיקוד, לשוט לאפריקה הרחוקה כדי
לקנות שם קוף. ובימים אחרים רציתי נורא
להיות נהג רכבת תחתית או מנהל תחנת

ציורים ברחובות על המדרכות או להפוך לתייר
אמיץ כמו אלן בומבר, לשוט באוקיאנוס בסירה
רעועה ולאכול רק דגים. נכון, בומבר זה, תוך
המסע שלו, רזה בעשרים וחמישה קילוגרם

ואני שקלתי רק עשרים ושישה ואחרי מסע כזה
היה נשאר ממני רק קילוגרם אחד. ואילו פעם
לא הייתי מצליח לדוג דג, הייתי מרזה עוד
יותר? ואז, בוודאי, הייתי נמס באוויר כמו עשן
וזה הכל. כשחשבתי על כך החלטתי שזה לא
עיסוק בשבילי וממילא למחרת החלטתי להיות
מתאגרף, כי ראיתי בטלוויזיה אליפות האגרופ
של אירופה. איך הם הרביצו זה לזה –
ממש אימה! ואחר כך הראו את האימונים ושם
הם הכו ב"אגס" מעור, כזה כדור כבד ומאורך,
שהיה צריך להכות בו בכל הכוח כדי לפתח את
עוצמת המכה. וכשהסתכלתי על כך, רציתי
להיות האיש החזק ביותר בעולם ולנצח את
כולם.

אמרתי לאבא:
"אבא, קנה לי אגס!"
"אבל עכשיו ינואר, אין אגסים. תאכל בינתיים
גזר."
צחקתי:
"לא, אבא, לא כזה! לא אגס לאכילה! קנה לי,
בבקשה, אגס מעור, לאימון האגרופ!"
"לשם מה לך?" שאל אבא.
"להתאמן" אמרתי "כי אני אהיה מתאגרף
ואנצח את כולם. תקנה, הה?"
"כמה עולה אגס כזה?" התעניין אבא.
"שום דבר" אמרתי "אולי עשרה רובל או
חמישים."
"יצאת מדעתך חבר" אמר אבא "תסתדר

"חכה רגע. חשבתי על משהו. תמתין דקה."
היא התכופפה והוציאה מתחת לספה סל קלוע
גדול שבו שמאה כל הצעצועים הישנים שבהם
כבר לא שיחקתי יותר. כי כבר גדלתי ובסתיו
היו צריכים לקנות לי בגדי בית הספר וכובע עם
מצחייה מבריקה.

אמא התחילה לחפש בסל הזה ובזמן שהיא
חיפשה ראיתי את החשמלית הישנה שלי בלי
גלגלים וחלילית פלסטיק, סביבון מעור, חץ עם
גומייה בקצה, חתיכת מפרש של סירה, כמה
רעשנים ועוד כל מיני גרוטאות.
ומתחתית הסל אמא הוציאה את דובון הצעצוע
שלי, מישקה.

היא זרקה אותו אל הספה ואמרה:

איכשהו בלי אגס. לא ייקרה לך דבר."
הוא התלבש והלך לעבודה.

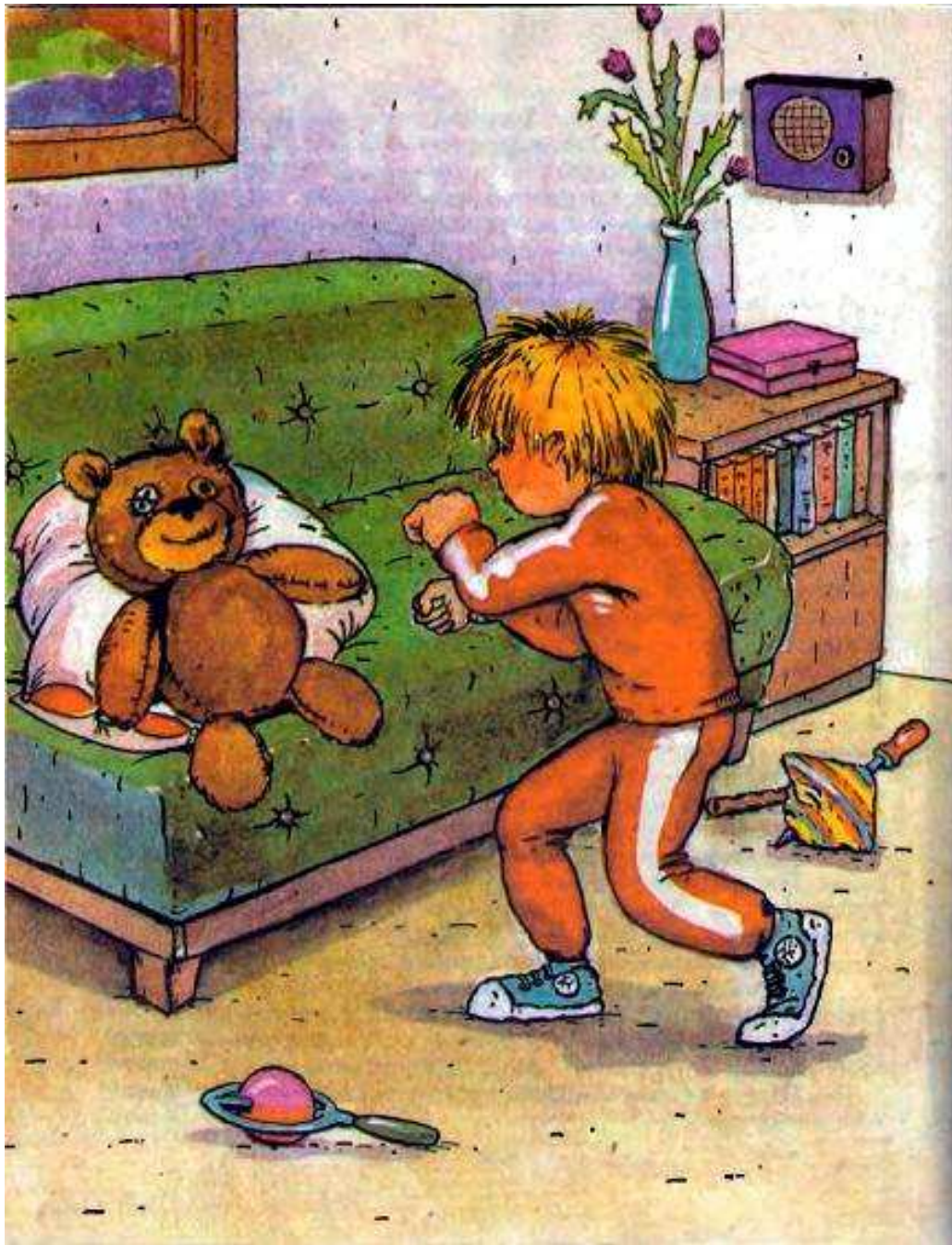
ואני נעלבתי כי הוא לעג לי וצחק. ואמא ראתה
שנעלבתי ומיד אמרה:

"הנה. זה אותו הדובון שדודה מיה נתנה לך
במתנה. היית אז בן שנתיים. מישקה גדול
ובמצב טוב. ראה כמה הוא חזק. איזו בטן
שמנה! כמה היא עגולה. לשם מה לך אגס.
הוא טוב יותר! וגם אין צורך לקנות. תוכל

להתאמן כמה שתרצה. קדימה!"
אז צלצל הטלפון ואמא יצאה לפרוזדור.
ואני שמחתי שלאמא היה רעיון כזה. וסידרתי
את מישקה על הספה כדי נוח יהיה לי להתאמן
בהגברת עוצמת המכה.
הוא ישב לפניי בצבע שוקולד ועלוב כזה. היו לו
עיניים שונות: אחת מקורית, מזכוכית צהובה
ושנייה גדולה ולבנה, מכפתור של ציפית. לא
זכרתי אפילו מתי היא הופיעה. וזה לא היה
חשוב, כי מישקה הסתכל עלי ישר עם העיניים
השונות האלה, פשט את רגליו, הבליט מולי
את בטנו ושתי הידיים הרים למעלה, כאילו הוא
נכנע כבר מראש.
ואני הסתכלתי עליו ופתאום נזכרתי שלפני

הרבה זמן לא נפרדתי בכלל ממישקה זה
אפילו לרגע. תמיד סחבתי אותו אתי, טיפלתי
בו, השבתי אותו לידי לשולחן והאכלתי אותו
בכף של דייסת סולת. והוא היה מקבל פרצוף
כזה מצחיק כשהוא נמרח בדייסה או בריבה,
פרצוף כזה חמוד, כמו חי. ולקחתי אותו לישון
למיטה יחד אתי ונענעתי אותו כאילו היה אח
קטן שלי ולחשתי לו כל מיני סיפורים, ישר
לתוך האוזן הקטיפתית שלו ואהבתי אותו בכל
נפשי והייתי מוסר את חיי עבורו.
והנה הוא עכשיו יושב על הספה, החבר הטוב
ביותר שלי, חבר אמיתי של ילדות שלי. הוא
יושב וצוחק בעיניים השונות שלו ואני רוצה
להתאמן עליו ולעצם את כוח המכה...

"נו, מה" אמרה אמא כשחזרה משיחת הטלפון
"מה אתך?"

ואני לא ידעתי מה אתי, שתקתי הרבה זמן
והסתובבתי מאמא כדי שהיא לא תבחין בקול
שלי או בעיניי מה אתי. והרמתי את ראשי
לתקרה כדי שהדמעות יזלגו בחזרה, ואחר כך,
אחרי שכבר קצת התעשתי אמרתי:
"מה קרה, אמא? אתי לא כלום.. רק הרהרתי...
פשוט, אני אף פעם לא אהיה מתאגרף."